

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 23 stycznia 2023 r.

Poz. 531

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.62.2023 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 23 stycznia 2023 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2023 r., poz. 40), stwierdzam nieważność uchwały Nr LI/334/2022 Rady Miejskiej w Miłakowie z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie określenia stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu w przypadku zwrotu rodzicom kosztów przewozu dzieci, młodzieży i uczniów oraz rodziców, w części obejmującej: § 1 uchwały, w zakresie dotyczącym sformułowania: „i placówek oświatowych”.

Uzasadnienie

Uchwałą, o której mowa we wstępie, która wpłynęła do tutejszego organu w dniu 22 grudnia 2022 r., Rada Miejska w Miłakowie, powołując jako podstawę art. 39a ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe (Dz. U. z 2021 r., poz. 1082 z późn.zm), ustaliła stawkę za jeden kilometr przebiegu pojazdu, o której mowa w art. 39a ust. 3 ww. ustawy.

Jednocześnie, w treści § 1 uchwały Rada wskazała, że uchwalona stawka dotyczy przebiegu pojazdu na potrzeby ustalenia zwrotu rodzicom kosztów przewozu dzieci, młodzieży i uczniów do szkół i placówek oświatowych.

W ocenie organu nadzoru powyższa uchwała, w części wskazanej w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego, podjęta została z istotnym naruszeniem prawa.

Zgodnie z art. 39a ust. 3 ustawy, stawkę za 1 kilometr przebiegu pojazdu określa rada gminy, w drodze uchwały, przy czym stawka ta nie może być niższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 180 z późn.zm.). Przepis ten, jak wynika z treści art. 39a ust. 1 i ust. 2 ustawy, stanowi delegację do ustalenia jednego z elementów uwzględnianych przy kalkulacji kwoty kosztów, zwracanych rodzicom, przewożącym we własnym zakresie dzieci, młodzież i uczniów, w przypadku niezorganizowania przez gminę bezpłatnego transportu i opieki w tym zakresie. Przepis dotyczy sytuacji, o których stanowi art. 32 ust. 6 i art. 39 ust. 4 ustawy Prawo oświatowe, a zatem odnosi się do:

- przewozu niepełnosprawnych dzieci pięcioletnich i sześcioletnich oraz dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy - do najbliższego przedszkola, oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej, innej formy wychowania przedszkolnego lub ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego,

- przewozu uczniów niepełnosprawnych, których kształcenie i wychowanie odbywa się na podstawie art. 127 ustawy - do najbliższej szkoły podstawowej, a uczniów z niepełnosprawnością ruchową, w tym z afazją, z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym - także do najbliższej szkoły ponadpodstawowej, do końca roku szkolnego w roku kalendarzowym, w którym uczeń kończy 21 rok życia

- przewozu dzieci i młodzieży, o których mowa w art. 36 ust. 17, a także dzieci i młodzieży z niepełnosprawnościami sprzężonymi, z których jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna - do ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego, do końca roku szkolnego w roku kalendarzowym, w którym kończą 24 rok życia (w przypadku uczniów z niepełnosprawnościami sprzężonymi, z których jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna) lub 25 rok życia (w przypadku uczestników zajęć rewalidacyjno-wychowawczych).

Jednocześnie też, ustawa Prawo oświatowe, nie definiuje pojęcia „placówki oświatowej”. Na gruncie art. 4 pkt 14) ustawy, zdefiniowano pojęcie „placówek”, wskazując, iż pod pojęciem tym należy rozumieć jednostki organizacyjne wymienione w art. 2 pkt 3 – 8 oraz pkt 10, a zatem placówki oświatowo-wychowawcze (w tym szkolne schroniska młodzieżowe, umożliwiające rozwijanie zainteresowań i uzdolnień oraz korzystanie z różnych form wypoczynku i organizacji czasu wolnego), placówki kształcenia ustawicznego oraz centra kształcenia zawodowego (umożliwiające uzyskanie i uzupełnienie wiedzy, umiejętności i kwalifikacji zawodowych), placówki artystyczne (ogniska artystyczne umożliwiające rozwijanie zainteresowań i uzdolnień artystycznych), poradnie psychologiczno-pedagogiczne (w tym poradnie specjalistyczne udzielające dzieciom, młodzieży, rodzicom i nauczycielom pomocy psychologiczno-pedagogicznej, a także pomocy uczniom w wyborze kierunku kształcenia i zawodu), młodzieżowe ośrodki wychowawcze, młodzieżowe ośrodki socjoterapii, specjalne ośrodki szkolno-wychowawcze, specjalne ośrodki wychowawcze (dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania), ośrodki rewalidacyjno-wychowawcze (umożliwiające dzieciom i młodzieży, o których mowa w art. 36 ust. 17 ustawy, a także dzieciom i młodzieży z niepełnosprawnościami sprzężonymi, z których jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna, realizację odpowiednio obowiązku, o którym mowa w art. 31 ust. 4 ustawy, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki), placówki zapewniające opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania oraz biblioteki pedagogiczne.

Taki stan prawny, nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, o jakich konkretnie miejscach stanowi uchwała Rady Miejskiej w Miłakowie, posługując się pojęciem „placówki oświatowej”.

Podnieść należy, że zgodnie z art. 2 Konstytucji RP, Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Wśród szczegółowych reguł, wyprowadzonych z art. 2 Konstytucji wymienia się m.in. zasadę prawidłowej legislacji. Jak wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 22 maja 2002 r., sygn. akt K 6/02, przepisy prawne muszą być formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Z tak ujętej zasady określoności wynika, że każdy przepis prawny winien być skonstruowany poprawnie z punktu widzenia językowego i logicznego - dopiero spełnienie tego warunku podstawowego pozwala na jego ocenę w aspekcie pozostałych kryteriów. Naruszeniem art. 2 Konstytucji RP jest stanowienie przepisów niejasnych, wieloznacznych, które nie pozwalają obywatelowi na przewidzenie konsekwencji prawnych jego zachowań.

Ponadto, zgodnie z treścią art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej, w tym rada gminy jako organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, zobowiązane są do działania na podstawie i w granicach prawa. W konsekwencji rada gminy formułując postanowienia uchwały, nie może nimi wykroczyć poza zakres ustawowego upoważnienia. Niezastosowanie się zaś rady gminy do powyższego wymogu, traktuje się jako istotne naruszenie prawa.

W ocenie organu nadzoru, regulacja zawarta w § 1 w zakresie sformułowania - „i placówek oświatowych”, jest niezgodna z art. 39a ust. 3 ustawy, bowiem wykrocza poza upoważnienie do stanowienia przez radę gminy wyznaczone tym przepisem. Ustawodawca bowiem upoważnił radę wyłącznie do uregulowania stawki za 1 kilometr przebiegu pojazdu, natomiast Rada Miejska w Miłakowie kwestionowanym postanowieniem określiła cel, któremu mają służyć powyższe uregulowania, posługując się przy tym niejednoznacznym, niezdefiniowanym w ustawie pojęciem „placówka oświatowa”, co może prowadzić do modyfikacji materii ustanowionej ustawą.

Mając na uwadze powyższe, rozstrzygnięto jak w sentencji.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Artur Chojecki